

Sygn. akt II K 209/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący SSR – Małgorzata Szubert-Fiałkowska

Protokolant – Anna Chęcińska

w obecności Prokuratora – J. S., J. M. i E. G.

po rozpoznaniu dnia 07 sierpnia i 16 listopada 2017r. oraz 15 stycznia 2018 r.

sprawy :

K. K. (1) z d. Ł.

ur. (...) w Ł.

córki A. i K. z d. M.

oskarżonej o to, że: w dniu 05 kwietnia 2017 r. w Ł., woj. (...) usiłowała udzielić sierż. P. M. funkcjonariuszowi Służby Więziennej z Zakładu Karnego w Ł. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, w celu skłonienia go do odstąpienia od czynności służbowych i umożliwienia jej widzenia z osadzonym lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na postawę w/w funkcjonariusza Służby Więziennej

tj. o czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 229 §1 i 3 kk

o r z e k a :

I. Oskarżoną **K. K. (1) z d. Ł.** uznaje za winną dokonania zarzucanego jej czynu i za to z mocy art. 13 §1 kk w zw. z art. 229 §1 i 3 kk skazuje ją, a na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 229 §3 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Z mocy art. 69 §1 kk i art. 70 §1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby 2 (dwóch) lat.

III. Na podstawie art. 72 §1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżoną do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby, w formie pisemnej, z częstotliwością raz na kwartał.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. Z. kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy złote i 24/100) zł tytułem wynagrodzenia, obejmującego także należny podatek VAT, za udzielenie oskarżonej pomocy prawnej z urzędu.

V. Zasądza od oskarżonej kwotę 250,- (dwieście pięćdziesiąt) zł tytułem części przypadających na nią kosztów sądowych, a co do pozostałego zakresu tych należności ustala, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 209/17

UZASADNIENIE

W dniu 05 kwietnia 2017 r. K. K. (3) przybyła do ZK w Ł. na comiesięczne widzenie z synem (tymczasowo aresztowanym D. C.). W tym dniu służbę na bramie wejściowej, na biurze przepustek pełnił funkcjonariusz P. M.. Oskarżona podała mu swój dowód osobisty, zaś on przekazał jej klucz od szafki depozytowej, w której miała pozostawić swoje rzeczy. Na ladzie pozostawiła przedmioty, z którymi mogła i chciała wejść na poczekalnię, gdzie odbywają się widzenia.

(k. 90 verte, k. 25 - wyjaśnienia oskarżonej,

k. 91 verte, k. 10, k. 41 verte – zeznania P. M.).

P. M. w czasie wykonywania czynności służbowych związanych ze stawieniem się K. K. (3) na widzenie z synem, a dokładnie w czasie przechodzenia jej przez bramkę wykrywającą metale, poczuł od niej alkohol. Za jej zgodą poddał w/w badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Użyte do badań urządzenie kontrolno-pomiarowe wykazało w oddechu oskarżonej stężenie alkoholu rzędu 0,64 mg/l.

(k. 91 verte-92, k. 10 – zeznania P. M.,

k. 12 – protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego,

k. 90 verte, k. 25 – wyjaśnienia oskarżonej).

Funkcjonariusz SW ZK w Ł. poinformował K. K. (3), że nie może wejść na widzenie, gdyż jest pod wpływem alkoholu i przystąpił do sporządzenia protokołu z badania. W tym czasie oskarżona podeszła do szafki depozytowej aby zabrać swoje rzeczy. Następnie oddała P. M. klucz od szafki, zaś funkcjonariusz zwrócił jej dowód osobisty i zamierzał odnotować godzinę w książce widzeń. W tym czasie w biurze przepustek pojawili się inni interesanci. K. K. (3) sporządziła pismo – prośbę do Dyrektora ZK w Ł. o wydanie jej kopii protokołu z badań jej oddechu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

(k. 91 verte-92, k. 10, k. 41 verte – zeznania P. M.,

k. 13 – kserokopia pisma oskarżonej do Dyrektora ZK w Ł.,

k. 36 verte-37 – protokół oględzin płyty CD z zapisem z monitoringu).

K. K. (3) po przekazaniu pisma w/w funkcjonariuszowi, kiedy ten wykonywał obowiązki związane z obecnością w pomieszczeniu innych osób, siedziała na krześle w pobliżu szafek depozytowych lub chodziła po pomieszczeniu. Kiedy w biurze przepustek nie było innych osób, oskarżona podeszła do stolika przy którym urzędował P. M. i stwierdziła, że „musi to załatwić inaczej” (k. 10, k.41 verte). Następnie wyjęła portfel, a z niego banknot o nominale 100,- zł, który chciała podać funkcjonariuszowi SW, jednocześnie prosząc go aby zniszczył protokół lub jej oddał „chodziło jej o to, bym umożliwił jej widzenie z osadzonym oraz żeby zniszczył ten protokół, by jej syn z tego tytułu nie miał żadnych konsekwencji” (k. 41 verte).

(k. 91 verte-92, k. 10, k. 41 verte – zeznania P. M.,

k. 36 verte-37 – protokół oględzin płyty CD z zapisem z monitoringu,

k. 8 – koperta z zawartością płyty CD).

Funkcjonariusz zareagował stwierdzeniem, że wręczanie korzyści majątkowej jest przestępstwem oraz, że w biurze przepustek zainstalowane są kamery. Po tych słowach K. K. (3) schowała banknot do portfela. P. M. polecił jej aby poczekała na odpis protokołu, zaś sam udał się do kierownika ochrony, aby zgłosić zdarzenie.

(k. 91 verte, k. 108 verte, k. 10 – zeznania P. M.,

k. 36 verte-37 – protokół oględzin płyty CD z zapisem z monitoringu).

K. K. (3) została zatrzymana, a po przewiezieniu jej do KPP w Ł., powtórzono badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które potwierdziły, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. W jej portfelu, który zatrzymano na terenie ZK w Ł., ujawniono pięć banknotów, w tym trzy o nominale 100,- zł i pojedyncze o nominałach 20,- zł i 50,- zł.

(k. 18 – protokół użycia alkometru,

k. 5-6, k. 15-17 – protokoły zatrzymania rzeczy,

k. 19-20 – protokół przeszukania osoby,

k. 91 – wyjaśnienia oskarżonej).

Oskarżona **K. K. (1) z d. Ł.** ma 42 lata. Jest mężatką, posiada na utrzymaniu troje dzieci w wieku 7 lat i 6 letnie bliźnięta, które mają orzeczenie o niepełnosprawności. Wraz z rodziną zamieszkuje od 12 lat w wynajętym mieszkaniu. Utrzymuje się z prac o charakterze dorywczym – jako szwaczka, z których osiąga dochód rzędu 500-600 zł. Mąż oskarżonej także nie posiada stałego zatrudnienia, podejmuje prace bezumowne w sektorze budowlanym. K. K. (3) i jej rodzina okresowo korzystają z pomocy opieki społecznej. Oskarżona jest współwłaścicielką mieszkania o pow. ok. 38 m², usytuowanego w Ł., w którym zamieszkuje jej matka. Dotychczas nie miała konfliktów z prawem.

(k. 90 – dane osobopoznawcze,

k. 78-79 – wywiad środowiskowy,

k. 100 – karta karna).

K. K. (3) nie wykazuje objawów choroby psychicznej, ani cech upośledzenia umysłowego. W toku niniejszego postępowania oskarżona odbywała terapię odwykową w systemie ambulatoryjnym. Na leczenie zgłosiła się dobrowolnie. Nie rozpoznano u niej uzależnienia od alkoholu lecz picie szkodliwe.

(k. 90 – dane osobopoznawcze,

k. 94 – opinia sądowo-psychiatryczna).

Oskarżona K. K. (3) nie przyznała się do dokonania zarzucanego jej czynu (k. 90 verte, k. 25, k. 29).

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów sprawstwo i wina K. K. (3) nie budziła w uznaniu Sądu żadnych wątpliwości.

Powyższego ustalenia Sąd dokonał pomimo, iż oskarżona konsekwentnie zaprzeczała swojemu sprawstwu. K. K. (3) w swoich wyjaśnieniach (k. 90 verte - 91 verte, k. 25 i k. 29), w zakresie najistotniejszym dla sprawy, przedstawiła próbę wręczenia funkcjonariuszowi SW banknotu 100,- zł, zamysłem zrealizowania paczki żywnościowej i chemicznej dla syna – „żeby funkcjonariusz kupił coś synowi” (k. 91).

W ocenie Sądu, zaprezentowana przez oskarżoną wersja zdarzenia to osobista i nieprzekonująca interpretacja czynności sprawczych, co do których wiedziała, że zostały utrwalone na nagraniu z monitoringu. K. K. (3) tak przygotowaną linią obrony nie była w stanie konkurować z dowodami o charakterze obciążającym.

Wśród tych dowodów znajdują się nie tylko zeznania funkcjonariusza SW, ale także nagranie z monitoringu, którego autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron. Dowodowe nagranie zostało odtworzone na rozprawie dwukrotnie

(k. 105 verte i k. 108 verte) oraz dokładnie opisane w protokole oględzin (k. 36-37), którego prawidłowość utworzenia nie budziła wątpliwości. Wizualizacja zachowania K. K. (3) w biurze przepustek nie pokrywa się z jej słowami.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżanej są zgodne z innymi dowodami. K. K. (3) nie kwestionuje, że stawiła się na widzenie z synem w ZK w Ł. będąc nietrzeźwą, przy czym zastrzegła, że taka sytuacja zdarzyła się po raz pierwszy. Przyznaje także, że wyjęcie przez nią z portfela kwoty 100,- zł spowodowało natychmiastową reakcję funkcjonariusza SW, który mówił, iż nie chciał być posądzony o korzyść majątkową. Także przedstawione przez oskarżoną późniejsze okoliczności sytuacyjne, typu: rewizja osobista, oddanie przez nią posiadanych przedmiotów do depozytu, jej zatrzymanie i późniejsze przesłuchanie, znajduje potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach.

Sąd nie miał podstaw aby poddawać w wątpliwości prawdziwość podanych przez K. K. (3) okoliczności dotyczących jej sytuacji osobisto-rodzinnej.

Nieprawdziwości wyjaśnień K. K. (3) w zakresie istoty zarzucanego jej czynu, dowodzą m.in. zeznania funkcjonariusza SW – P. M. (k. 91 verte-92, k. 9 verte-10, k. 41 verte-42, 108 verte). Świadek w swoich rzeczowych i obiektywnych stwierdzeniach jest konsekwentny i przekonujący. Poza tym, przedstawiona przez niego wersja zdarzenia znajduje odzwierciedlenie w nagraniu z monitoringu, odtworzonym na rozprawie.

P. M. nie miał żadnego powodu aby bezpodstawnie oskarżyć K. K. (3) o popełnienie przestępstwa. Oskarżona była jedną z wielu odwiedzających osadzonych w ZK w Ł..

Walory dowodowe zeznań P. M. spowodowały, że w oparciu o nie dokonano kompleksowych ustaleń faktycznych.

Fachowym, rzetelnym i w pełni obiektywnym dowodem była opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca oskarżonej (k. 94). Biegli jednoznacznie stwierdzili, że K. K. (3) nie zdradza objawów choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, jak i też nie rozpoznali u niej cech uzależnienia od alkoholu, a jedynie picie szkodliwe. Ustalenia biegłych psychiatrów nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd nie ma żadnych podstaw aby kwestionować autentyczność i prawidłowość sporządzenia innych dokumentów zawartych w aktach sprawy, a które związane są z sytuacją prawną i osobistą oskarżonej (karta karna, wywiad środowiskowy), jak i postępowania z nią oraz z zabezpieczonymi banknotami (protokół zatrzymania rzeczy, protokół oględzin banknotów, dowód ich zdeponowania, protokół zatrzymania osoby), itp.

Kwalifikacja prawna czynu

Zgodnie z definicją zawartą w art. 115 § 13 pkt 7 kk, funkcjonariusz Służby Więziennej jest funkcjonariuszem publicznym. Bezspornym jest, że w dniu 05 kwietnia 2017 r., P. M. przebywał na terenie ZK w Ł. jako funkcjonariusz SW, pełniący w tym dniu służbę na tzw. bramie, w umundurowaniu i korzystał z ochrony przysługującej funkcjonariuszowi publicznemu. Podjęte przez niego czynności wobec K. K. (3), która przybyła do w/w jednostki na widzenie z tymczasowo aresztowanym synem, miały charakter wyłącznie zawodowy.

W efekcie pełnienia służby, w sposób sumienny, P. M. ujawnił, że oskarżona przybyła do ZK w stanie nietrzeźwości, przeprowadził badanie jej oddechu na zawartość alkoholu, sporządził z tej czynności dokument w postaci protokołu i poinformował ją, że z powodu nietrzeźwości nie może odbyć widzenia z synem.

W czasie wykonywania czynności służbowych przez P. M., oskarżona wykorzystując chwilę, kiedy nie było innych osób w biurze przepustek, podeszła do biurka w/w funkcjonariusza i stwierdziła, że inaczej musi załatwić widzenie. Następnie wyjęła z portfela banknot 100,- zł i trzymając go w ręku poprosiła funkcjonariusza aby zniszczył protokół z badania stanu jej nietrzeźwości lub jej go oddał. Po odpowiedzi P. M., że nie może tego uczynić, a próba wręczenia korzyści majątkowej jest przestępstwem, K. K. (3) schowała banknot do portfela (pozostała w pomieszczeniu, oczekując na odpis protokołu, o który wcześniej wystąpiła na piśmie).

Opisane powyżej zachowanie oskarżonej to nic innego jak próba wręczenia funkcjonariuszowi SW korzyści majątkowej, odpowiadające stadialnej formie przestępstwa w postaci usiłowania, o której stanowi art. 13 § 1 kk.

Usiłowanie wręczenia korzyści majątkowej funkcjonariuszowi SW, w wykonaniu K. K. (3) miało określony cel. W ten sposób oskarżona chciała skłonić P. M. do zniszczenia ew. wydania jej oryginału protokołu z użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, który to protokół po opatrzeniu go podpisami funkcjonariuszy obecnych przy badaniu i samej oskarżonej, stał się dokumentem.

Każda z tych czynności, o którą K. K. (3) prosiła funkcjonariusza SW była niezgodna z przepisami prawa karnego. P. M. po sporządzeniu protokołu, nie miał prawa swobodnego rozporządzania nim, wręcz przeciwnie – miał obowiązek załączenia tego dokumentu do akt osobowych osadzonego, do którego przybyła osoba odwiedzająca w stanie nietrzeźwości. Postąpienie z tym dokumentem w sposób oczekiwany przez K. K. (3) (ew. w inny) narażałoby funkcjonariusza publicznego na odpowiedzialność karną z art. 276 kk.

Tak więc opisane powyżej **zachowanie K. K. (3) polegające na usiłowaniu udzielenia funkcjonariuszowi publicznemu korzyści majątkowej za naruszenie przepisów prawa, wyczerpało dyspozycję art. 13 §1 kk w zb. z art. 229 §1 i 3 kk.**

Rozstrzygając o karze –

za współmierną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, Sąd uznał dla K. K. (3) represję w postaci kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Przedmiotem ochrony czynu z art. 229 kk, będącego występkiem powszechnym i umyślnym, jest bezinteresowność osób pełniących funkcje publiczne oraz zaufanie społeczne do rzetelności działań tychże osób.

Niewątpliwie ważką okolicznością łagodzącą, którą Sąd wydatnie uwzględnił przy wymiarze kary była dotychczasowa niekaralność K. K. (3) oraz to, że podjęła ona działania dla wyeliminowania ze swojego życia problemu alkoholowego, będącego dla niej w niniejszej sprawie czynnikiem kryminogennym. Na uwzględnienie zasługiwała także niewielka kwota korzyści majątkowej, którą oskarżona usiłowała udzielić oraz krótkotrwałość wytworzonego przez nią stanu bezprawności. Na tym jednak wyczerpuje się katalog elementów korzystanie kształtujących wymiar represji dla oskarżonej.

K. K. (3) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Taka postawa nie miała negatywnego wpływu na wymiar orzeczonej kary, jednak pozbawiła oskarżoną możliwości korzystnego zaprezentowania się w toku postępowania.

Okolicznością obciążającą dla K. K. (3) jest działanie w stanie nietrzeźwości. Na niekorzyść oskarżonej przemawia także miejsce popełnienia przedmiotowego występk tj. na terenie jednostki penitencjarnej, gdzie wobec osadzonych (na chwilę czynu także wobec jej syna) podejmowane są działania resocjalizacyjne.

K. K. (3) zgłosiła się do ZK w Ł. na kolejne widzenie, którego termin znała z dużym wyprzedzeniem i doskonale wiedziała, że wiąże się ono z dopełnieniem formalności na tzw. bramie i bezpośrednim kontaktem z pełniącym służbę w tym dniu funkcjonariuszem SW.

Wyważając wszystkie powyższe okoliczności, Sąd za odpowiednią dla oskarżonej uznał karę pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przewidzianego za czyn z art. 229 §3 kk tj. 1 (jednego) roku.

Z uwagi na dotychczasową niekaralność K. K. (3), a także podjęte przez nią dobrowolnie działania dla wykluczenia ze swojego życia alkoholu, Sąd uznał, iż zasługuje ona na dobrodzieństwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, trzyletni okres próby jest odpowiednio długotrwałym sprawdzianem, aby przekonać się o słuszności pozytywnego prognozowania co do oskarżonej.

Dla zmotywowania K. K. (3) do przestrzegania porządku prawnego, Sąd za wystarczające uznał nałożenie na nią obowiązku pisemnego informowania o przebiegu okresu próby, z częstotliwością raz na kwartał.

W toku postępowania sądowego K. K. (3) korzystała z pomocy wyznaczonego jej z urzędu obrońcy. Dlatego w wyroku Sąd orzekł o wynagrodzeniu dla adw. B. Z.. Określając wysokość tego wynagrodzenia na kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy złote i 24/100) zł, Sąd zastosował regulacje przewidziane w §4 ust. 1 i §17 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu i należny podatek VAT.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonej, Sąd obciążył ją jedynie częścią kosztów sądowych tj. do kwoty 250,- (dwieście pięćdziesiąt) zł, na którą złożyły się:

- wydatki poniesione w toku postępowania przygotowawczego – 50,- zł,
- ryczałt za doręczanie wezwań i pism procesowych – 20,- zł oraz
- opłata od wymierzonej kary pozbawienia wolności – 180,- zł.

Sąd zwolnił natomiast K. K. (3) od uiszczenia tych należności, które powstały z przyczyn od niej niezależnych, jak np. wynagrodzenia dla biegłych i obrońcy z urzędu, mając na uwadze jej trudną sytuację materialno-rodzinną.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w wyroku.